

Aprecieri pentru *Mirajul celebrității*

„Tamera Alexander a creat din nou un univers epic complex, bogat în istorie și populat de personaje realiste care m-au făcut deopotrivă să râd și să plâng. Mai savuros decât un ceai dulce sorbit pe verandă, romanul *Mirajul celebrității* va câștiga, cu siguranță, inimile multor cititori. Vreau să trăiesc și eu la Belmont!”

Francine Rivers, autoarea bestsellerului
Răscumpărată prin iubire

„Tamera Alexander zugrăvește tablouri însuflețite, nu în ulei pe pânză, ci în cuvinte așternute pe foaie, purtându-ne cu peneul său de la cafenelele din New Orleans până pe dealurile din Tennessee. În Claire Laurent descoperim un veritabil suflet de artist, care își pune veșnic sub semnul întrebării talentul și chemarea, iar în Sutton Monroe, un erou a cărui minte sclipitoare este eclipsată doar de inima lui tandră. O poveste încântătoare, care va fi negreșit pe placul celor care apreciază un roman bun de dragoste.”

Liz Curtis Higgs, autoarea bestsellerului *Mine Is the Night*

„Scris cu măiestrie și presărat cu locuri și personaje desprinse din realitate, romanul Tamerei Alexander înfățișează o felie din istoria Statelor Unite – o epocă pe care Sudul nu avea s-o uite prea curând. După cum nici noi n-ar trebui s-o dăm uitării. Ca director al Conacului Belmont de 25 de ani încoace, vă recomand cu căldură *Mirajul celebrității* și vă invit să vizitați reședința doamnei Adelia Acklen ca să vedeți, cu ochii dumneavoastră, frumusețea și eleganța care definesc atât casa Adeliciei, cât și această carte.”

Mark Brown, director executiv al Conacului Belmont,
Nashville, Tennessee

„Noua serie de cărți a doamnei Alexander începe cu un roman minunat. Cu o scriitură bogată și fină, autoarea zugrăvește un tablou al Belmontului și al orașului Nashville după Războiul civil american care o să vă captiveze până în punctul de a vă face să credeți că trăiți voi înșivă acolo.”

Robin Lee Hatcher, autoarea bestsellerului *Belonging*

TAMERA ALEXANDER

Mirajul celebrității

SERIA CONACUL BELMONT • 1

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2019

Copyright © 2011 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Lasting Impression*, la Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Mirajul celebrității

de Tamera Alexander

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, TAMERA

Mirajul celebrității / Tamera Alexander ; trad.

Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2019

ISBN 978-606-732-146-3

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Lui Deborah Raney
Drept mulțumire pentru cei mai buni colaci
cu unt de arahide din lume,
eu îți ofer asta... și recunoștința mea,
scumpă prietenă.

„Căci noi suntem lucrarea Lui
și am fost zidiți în Hristos Isus
pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu
mai dinainte, ca să umblăm în ele.”
Efeseni 2:10

Prefață

Deși romanul pe care urmează să îl citești este, în cea mai mare parte, pură ficțiune, vei găsi întretesute pe parcursul lui frânturi de istorie adevărată și personalități reale ale acelor vremuri. Spre exemplu, chiar există un Conac Belmont în Nashville, clădit în 1853, ce încă mai dăinuie și astăzi. Iar doamna Adelia Acklen, un personaj al romanului, este femeia dinamică și avangardistă care a trăit acolo.

Pe lângă ea, multe alte personaje ale cărții au fost inspirate de persoane reale – care au lucrat la Belmont sau au vizitat domeniul în acele timpuri. Totuși, personalitățile și acțiunile personajelor, așa cum sunt ele zugrăvite în această poveste, sunt rodul imaginației mele și trebuie interpretate ca atare.

De cum am trecut pragul conacului și am aflat ce om remarcabil a fost și ce viață fascinantă a avut Adelia, am știut că vreau să scriu o lucrare care să o includă pe ea, superba ei reședință și, nu în ultimul rând, acest moment crucial din istoria națiunii noastre. După doi ani dedicați scrisului și documentării, *Mirajul celebrității* este încununarea acelu vis și te invit alături de mine, să deschidem încă o dată ușa istoriei și să pășim în vremuri și locuri de altădată. Îți mulțumesc pentru timpul investit în lectura acestei cărți. Este o investiție valoroasă, pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată cu ușurință.

Mulțumesc că mă însoțești și în această călătorie.

Tamera

CARTIERUL FRANCEZ, NEW ORLEANS, LOUISIANA

7 SEPTEMBRIE, 1866

Studiind tabloul de pe șevaletul din fața ei, Claire Laurent nu savu nicio îndoială că, deși nu se putea numi nici pe departe o *capodoperă*, aceasta era cea mai bună lucrare a sa de până acum. Atunci cum se explica dezamăgirea din sufletul ei? Perfida impostură care i se prelingea aiudoma unor picături minuscule de sudoare prin ființă, pe sub rândurile de crinolină și danteluri. Își trecu mâna prin bucle și lepădă pensula murdară într-o cană cu terebentină, știind prea bine răspunsul. Și, pentru că îl știa, sentimentul de vinovăție i se adânci și mai abitir.

Ochii îi căzură în colțul drept din josul pânzei, cel rezervat iscăliturii artistului. Pe aceasta încă nu avusese puterea s-o semneze. Nu cu numele *acela*. Căci dintre toate tablourile pictate de ea – peisaje, natură moartă, portrete –, pe niciunul nu îl simțise cu adevărat al său...

Până la acesta.

O adiere de vânt, umedă și încărcată de certitudinea iminenței ploii, pătrunse prin fereastra deschisă. Din dormitorul ei de la primul etaj, Claire inspiră aerul sărat ce răzbea dinspre golf și își coborî privirea peste cartierul Vieux Carré, Vechiul Scuar pe care îl pictase de atâtea ori, că îi putea reproduce din memorie fiecare cotlon – străzile înguste, mărginite de clădiri în culori pastelate, înghesuite unele într-altele, cu balcoanele lor împodobite de balustrade negre din fier forjat, cu ghivece suspendate din care se revărsau, cascadă, florile verii târzii. Combinația conferea

cartierului un șarm și o frumusețe aparte, cum nu mai întâlneai în nicio altă parte a urbei.

Nu-i de mirare că, în pofida greutăților din ultimele luni, se îndrăgostise atât de iute de New Orleans.

Ticăitul ritmic al ceasului de pe cămin marca trecerea secundelor. Expirând aerul cu un calm exersat, Claire se ridică de pe scăunel și se întinse. Oboseala își spunea cuvântul – de câteva zile încoace lucrase din zori și până-n seară. Nu avusese încotro. Pictarea tabloului îi luase mai mult decât preconizase.

Mult mai mult, după cum îi amintea constant tatăl ei.

Era aproape două și jumătate și până la trei trebuia să părăsească galeria, insistase el. N-ar fi trebuit s-o deranjeze lucrul acesta. Nu era prima oară când *papa* îi cerea să plece ca el să „discute” cu clienții galeriei. Claire știa prea bine în ce constau aceste discuții. În ce consta afacerea lor de familie.

Agitația lui crescândă din ultimele săptămâni nu făcuse decât să-i adâncească aversiunea față de el. Deși nu era, sub nicio formă, un om blând, tatăl ei nu îi vorbea, de regulă, cu asprime. Mai nou, însă, avea o privire care ar fi putut ucide, nu alta.

— Claire Elise? *Où es-tu?*

La auzul vocii lui, tânăra se crispă.

— *Oui, papa.* Sunt aici, la mine în cameră.

Se întoarse repede spre pânză, înfrânându-și cu greu ridicola pornire de a o ascunde. Nu voia ca tatăl ei să vadă tabloul. Dacă ar fi fost după ea, nu i l-ar fi arătat niciodată. I-ar putea spune că încă mai lucrează la el. Dar *papa* ar citi-o dintr-o singură privire. Spre deosebire de el, ea nu știuse niciodată să mintă.

Pașii grăbiți ce urcau pe scară îi dădură de înțeles că nu mai avea timp să dosească pictura în spațiul gol din spatele dulapului și, cum uleiul încă nu se uscaseră, nu putea nici s-o acopere cu o pânză. Poate că, dacă i-ar spune cât de mult înseamnă acest tablou pentru ea, i-ar da voie să îl păstreze.

Intuia însă că și această conversație ar decurge aidoma celei pe care o purtaseră cu șase luni în urmă, după moartea mamei sale – când îi spusese, cu toată dârzenia de care fusese în stare, că nu mai vrea să picteze „așa”. Tatăl ei nu o lovise niciodată, dar în

momentul acela fusese cât pe ce o să plesnească. Drept urmare, ea nu îndrăznise să mai abordeze subiectul.

Până acum.

— A..., murmură el, oprindu-se în prag, în spatele ei. În sfârșit ai isprăvit, *non?*

Tonul lui, mai puțin strident decât fusese în dimineața aceea, îi dădu speranțe. Poate o fi fost în toane mai bune.

— Da..., am isprăvit.

Pregătindu-se sufletește pentru reacția – și criticile – lui, se dădu, cu stomacul strâns ghem de emoție, la o parte.

Tatăl ei fixă tabloul. Apoi clipi. O dată, de două ori.

— *Jardins de Versailles...* din nou; i se încordă maxilarul. Nu asta era vorba să pictezi.

Se uită la ea, apoi înapoi la tablou, studiindu-l pe sub gene, cu ochi de cunoscător.

— Totuși..., denotă un *oarecare* progres.

Lauda, cât de subtilă, o făcu să răsufla ușurată. Asta până văzu...

Acea scânteiere bine-cunoscută din ochii lui. Tatăl ei aprecia, în felul lui, arta, dar mai presus de orice, rămânea un om de afaceri. Mândria produsă de talentul ei artistic pălea pe lângă profitul pe care nădăjduia să îl obțină din vânzarea tablourilor ei.

Tablourile *ei*...

Ironia gândului îi așeză o piatră la inimă, insuflându-i un neașteptat – și periculos – curaj.

— *Papa*, eu...

I se sui un nod în gât, deși taică-său încă nici măcar nu se uita la ea.

— Trebuie să îți spun ceva. Ceva foarte important pentru mine. Știu că nu ești...

Tatăl ei ridică mâna, iar ea tresări speriată.

El nu păru să îi observe reacția.

— Nu e peisajul pe care am convenit să îl pictezi de astă dată, și nici ceea ce i-am descris clientului, dar...; studie felul în care zugrăvisse fiică-sa palatul lui Ludovic al XIV-lea și grădinile ce îl înconjurau, apoi oftă din rărunchi. Fiindcă nu mai avem timp și

mușteriu! Își dorește cu ardoare o lucrare semnată de François-Narcisse Brissaud..., e bun și ăsta.

Dădu scurt din cap, cumpănind parcă decizia.

— Da, sunt sigur că am să-l pot convinge de valoarea tabloului. În fond, zâmbi el în barbă, se întâmplă adesea ca marile galerii pariziene să livreze lucrări diferite de cele comandate. Dar data viitoare, Claire...; își coborî, sever, privirea spre ea. Trebuie să reproduci, până în cel mai mic detaliu, tabloul asupra căruia am convenit.

Claire îi scrută chipul. Vorbele lui dureau, din mai multe motive. Dar cel mai tulburător...

— Ai găsit deja cumpărător? Înainte ca omul să *vadă* măcar tabloul?

Tatăl ei schiță un zâmbet satisfăcut și își întoarse iar atenția asupra lucrării.

— Ți-am spus, doar, că așa va fi. Ni s-a dus vestea. După doi ani de muncă neostenită, mica noastră galerie se bucură în sfârșit de recunoașterea pe care o merită în acest oraș. Și de încrederea clienților noștri, pe care știam eu că o vom câștiga cu timpul – grație, nu în ultimul rând, talentului *meu* de negociator; își lăsă capul într-o parte. Totuși, trebuie să recunosc că efectul de clar-obscur și... felul în care ai îmbinat de astă dată culorile din grădină... Văd că ai ținut cont de sfaturile mele.

Claire se abținu să facă vreun comentariu. Învățase că, în ceea ce privea sfaturile date de el, așa era cel mai bine.

Expresia de pe chipul lui se îmbună.

— Uitându-mă mai de aproape – și chiar făcu un pas în față – mai că simt în nări mirosul de liliac în floare, scaldat de soarele amiezii.

Brusc, încremeni, cu ochii ațintiți asupra colțului stâng din josul pânzei. Urmărindu-i privirea, Claire înțelese. Detaliul adăugat era atât de subtil, încât putea fi lesne trecut cu vederea. De aceea nu o surprindea defel că tatălui ei îi luase atâta vreme să-l observe.

— Abella...

Rostit în șoaptă, numele mamei ei sunase ca o rugăciune pe buzele lui. Nu că tânăra ar fi auzit multe rugăciuni la viața ei, și cu atât mai puțin vreuna rostită de el.

— Ai... ai pictat-o, murmură, cu vocea gătuită, tatăl ei.

Emoția din glasul lui și dorul de cea dispărută îi puseră și ei un nod în gât. O pictase pe *maman* desculță pe aleea pietruită, ascunsă pe jumătate în spatele unei tufe de liliac, cu un coș plin de flori atârându-i de braț. Își ținea bărbia ușor ridicată, ca și cum ar fi căutat pe cineva cu privirea – așteptându-i parcă pe ei doi – și buclele ce i se revărsau, arămii, peste umeri, aidoma podoabei capilare a fiicei sale, erau înfiorate de un vânt imaginar.

Claire fixă imaginea atât de dragă sufletului ei până ce delicatesele trăsături de penel se încețoșară, făcând loc aducerii aminte. Trecuseră zece ani de când petrecuseră cea după-amiază la Versailles, ultima lor vizită la palat înainte de a părăsi, pentru totdeauna, Parisul și Franța. Deși avusese doar nouă ani pe atunci, amintirea după-meselor petrecute acolo cu părinții ei – cutreierând grădinile, visând cu o naivitate de copil la cum ar fi să trăiești într-un asemenea loc – îi rămăsese adânc întipărită în minte și în simțire. Își amintea clar totul – aerul înmiresmat de flori, foșnetul frunzișului sub adierea vântului, feerica simfonie de culori.

Acelea fuseseră cele mai fericite clipe din viața ei. Iar ultimele șase luni... cele mai singuraticе.

Crezuse că era pregătită sufletește pentru moartea mamei sale. Mai bine de un an, privise neputincioasă cum boala îi mistuie întreaga ființă. Și, chiar dacă se simțea ușurată să știe că *maman* nu mai suferă, erau zile în care se căsca în ea, întunecat și tulbure, un vid atât de adânc că se temea să n-o înghită pe de-a-ntregul.

— Era atât de frumoasă..., murmură tatăl ei cu glasul stins, încărcat de o sfârșeală nejustificată pentru cei doar 42 de ani ai săi.

Întinse brațul, dând parcă să atingă tabloul, apoi se opri. Îi tremura mâna.

Studiindu-l mai îndeaproape, Claire îi observă cearcănele... De când îi apăruseră cercurile acelea negre în jurul ochilor? Și cutele de pe frunte? Or fi fost cauzate de remușcări. Sau, cel mai

probabil, de griji. Dar ce l-o fi îngrijorând pe tatăl ei? Faptul că aveau să întârzie iar la plata chiriei? Că nu va reuși să vândă costisitoarele lucrări de artă pe care, cu toată împotrivirea ei, le cumpărase pe credit?

— N-am plănit s-o pictez pe *maman*, șopti ea, întorcându-și privirea spre tablou. Pur și simplu s-a... întruchipat... din vârful penelului.

Tatăl ei rămase tăcut. Într-un târziu oftă încet, prelung.

— Ca să i se poată da viață pe pânză, adevărul unui tablou trebuie să ia întâi naștere în inima pictorului.

Claire simți că i se întetesc bătăile inimii. Prima lecție primită de la mama ei într-ale picturii... cu mulți ani în urmă. Nu-i venea să creadă că *papa* își mai amintește. În ceea ce o privea, Claire nu uitase nimic din toate câte învățase de la *maman*. De-ar fi moștenit harul Abellei Laurent...

— L-ai moștenit, stăruise mama ei. Ba ești chiar mai înzestrată decât mine.

Papa avusese însă grijă să-i infirme lucrul acesta.

Nu i-o spusese pe șleau, desigur – că nimic din ce făcea nu se ridica la nivelul așteptărilor lui. Dar Claire știa orișicum că asta gândește. O deducea din cele nespuse de el.

Tatăl ei își ridică ușor mâna și, într-un vis de-o clipă, Claire speră că are să-i cuprindă obrazul în căușul palmei lui, așa cum își dorea ea mereu să facă, așa cum îi spusese *maman* că obișnuia el s-o dezmierde când era mică. Dar trecuse prea mult de atunci și Claire nu își mai aducea aminte. Așteptă, cu răsuflarea tăiată, aidoma unui copil, atingerea părintească.

Dar tatăl ei îi întoarse spatele.

— Și mie mi-e dor de ea, îl auzi murmurând. Să nu crezi vreodată că nu-mi este.

Simțindu-se ridicol că se așteptase la altceva, Claire își plecă, rănită, capul.

— Știu, *papa*.

În trecut pusese uneori sub semnul întrebării iubirea dintre părinții ei. Și mai cu seamă dragostea lui *papa* pentru *maman*. Îndeosebi spre sfârșit, când devenise clar faptul că medicamentele

nu dădeau rezultate și medicii renunțaseră la orice speranță, iar Claire îl implorase pe tatăl ei să o trimită pe *maman* la sanatoriu.

— Unii dintre pacienții tratați acolo se însănătoșesc, stăruise ea.

— O cură la sanatoriu costă bani, Claire Elise! răbufnise el mânios. Bani pe care noi nu îi avem. Decât dacă te apuci tu să pictezi în locul ei. Mai repede și mai bine decât o faci acum.

Claire și-a dat toată străduința – muncind zi și noapte, luni în șir. Îngrijind-o pe mama ei în vreme ce aceasta continua s-o îndrume – cum făcuse de când Claire era mic copil – uneori chiar din pat, atunci când era prea ostenită să șadă pe scaun sau să stea în picioare. Totuși, în cele din urmă, oricât s-a rugat de el și oricât a pictat Claire, *papa* a rămas neclintit, iar *maman* s-a stins – în aceeași odaie în care se afla ea acum.

Taică-său își drese glasul.

— Din fericire pentru tine, Brissaud a inclus câte un detaliu diferit în fiecare din cele șaptesprezece versiuni ale tabloului.

Claire dădu din cap, conștientă de asta – după cum părintele său știa, de altfel, prea bine. Și mai era conștientă și de faptul că atât cele șaptesprezece tablouri originale din seria „*Jardins de Versailles*”, cât și cele patru pictate de ea înainte de acesta, se aflau toate în circulație. În cazul în care cei patru – ce în curând aveau să devină cinci – mândri posesori ai unei lucrări „originale” François-Narcisse Brissaud, achiziționate de la Galeria de Artă a Maeștrilor Europeni din New Orleans, ar fi să afle de celelalte șaptesprezece...

Arătând spre ceasul de pe cămin, tatăl ei îi aruncă o privire severă, după care o porni pe scară în jos.

Claire își luă săculețul de mână și dădu să îl urmeze. În ultima clipă, își întoarse privirea spre tablou. Până să apuce a se răzgândi, înșfăcă o pensulă, o înmuie în vopsea și, cu mâna tremurândă, semnă lucrarea – cu numele *ei*. Va trebui să modifice ulterior semnătura. O știa.

Deocamdată, însă, văzându-și numele trecut pe un tablou de care era atât de mândră – și știind că *papa* n-ar fi deloc încântat – o încercă un sentiment plăcut ce mai că aducea a răzvrătire.

Traversând bucătăria, observă că ușa ce dădea spre galeria de artă fusese lăsată deschisă – lucru pe care *papa* nu îl permitea niciodată. Dincolo de prag se deschidea, parcă, o altă lume. Carpete somptuoase, candelabre din bronz, sculpturi și picturi în ulei, tapet nobil de mătase vișinie, în ton cu elegantele fețe de masă din catifea. Toate cumpărate cu bani împrumutați când se mutaseră în clădire, cu doi în urmă, în scopul de a crea o atmosferă care să sugereze, în mod iluzoriu, lux și bogăție.

Confruntată din nou cu diferențele uriașe dintre galerie și spațiul locativ, Claire își luă inima în dinți, cu mâna pe clanța ușii din dos.

– *Papa*... în legătură cu tabloul pe care l-am terminat azi... Mi-aș dori foarte mult să îl păș...

– Exclus, îi reteză vorba tatăl ei.

O străbătu un val neașteptat de indignare.

– Dar acesta este un tablou special. Pentru *mine*, cel puțin, e special. Am să pictez altul, într-un răstimp mai scurt, urmându-ți întocmai toate îndrumările. Orice altă lucrare...

– Răspunsul e *nu!* o repezi el, cu chipul întunecat de mânie. Tabloul e deja vândut.

– Dar am pictat-o pe *maman* în el...

– Avem nevoie de bani, Claire Elise! Creditorii își așteaptă plata, iar timpul irosit de tine m-a costat – încă o dată! – scump.

Știind că pășea deja pe un teren periculos, Claire hotărî să nu dea înapoi.

– Am o altă lucrare, *papa*. Un tablou al meu, pe care încă nu ți l-am arătat. Clientul s-ar putea să...

– Clientul vrea un Brissaud! Încă tot n-ai înțeles?! răcni tatăl ei, cu grumazul stacojiu de furie. Clienții noștri nu sunt interesați de banalitățile mâzgălite de o... ; auzindu-și parcă asprimea din voce, oftă din rărunchi și clătină din cap. Îmi pare rău, Claire. Dar e un fapt împlinit. Nu mai avem ce discuta. Cu timpul, probabil că vom putea vinde și picturile tale. Dar deocamdată, ele nu au, pur și simplu, nimic... excepțional. Cizelarea talentului cere timp. Pentru moment cel mai indicat este să te rezumi la reproduceri. La asta te pricepi destul de bine.

Cu un gust amar în gură, Claire simți că se rupe ceva în ea. Ar fi vrut să răspundă, dar nu voia să mai plângă, iar dacă ar fi deschis acum gura...

— Trebuie să înțelegi..., adăugă tatăl ei, strângând din ochi. Pentru asta am muncit în toți acești ani. Ca să avem propria noastră galerie, ca să ne facem un nume.

— Da, *papa*. Dar numele *nostru*, nu al altcuiva.

— Gândește-te la cât a muncit mama ta. Pentru familia noastră. Pentru *tine*, adăugă el, afișând o tandrețe necaracteristică, în care Claire nu se încredea pe deplin. Câte a sacrificat măicuța ta ca să îți dăruiască acest har... Și o viață mai bună, în America. De ce crezi că am venit aici? De ce crezi că ne-am zbatut amândoi ani în șir? Toată munca noastră a fost pentru *tine*...

Nu era prima oară când o auzea și, chit că era recunoscătoare pentru tot ce îi dăruiseră părinții, și mai cu seamă *maman*, știa de asemenea că eforturile lor nu fuseseră făcute *doar* în beneficiul ei. Cel care profitase cel mai mult de pe urma lor fusese chiar *papa*, după cum aflase chiar de la mama ei, când aceasta se afla pe patul de moarte. *Maman* îi spusese o mulțime de lucruri în acele ultime clipe. Câte erau adevărate și câte induse de laudanum, Claire n-avea cum să știe.

Dorea, totuși, să creadă că *papa* îi voia numai binele. Era, în fond, *tatăl* ei.

Ridicându-și privirea spre el și văzând hotărârea de fier ce i se citea pe chip, știa că nu mai are niciun rost să insiste. Deschise ușa, după care, amintindu-și, întinse mâna. Faptul că se simțea ca o cerșetoare nu făcu decât să îi adâncească indignarea.

Taică-său îi așează în palmă trei monede – cu una mai mult decât de obicei. Fără a-i mulțumi sau a-și lua la revedere, Claire se răsuci pe călcâie.

— Distracție plăcută la cafenea, dar să nu stai prea mult. Avem de lucru în seara asta, adăugă tatăl ei cu o vioioșie forțată, cum făcea ori de câte ori se supunea voinței lui. Și vezi să aduci ceva dulce pentru mine și unchiul Antoine.

La auzul numelui, Claire se opri, uimită.

— S-a întors unchiul Antoine?

Taică-său dădu din cap, de parcă ar fi fost o veste ne semnificativă, deși știa prea bine că nu e nici pe departe așa.

— Are să sosească în curând să îmi dea o mână de ajutor. Dacă nu se grăbește, am să-l rog să zăbovească până te întorci. Iar acum – dădu scurt din mână – du-te și lasă detaliile afacerii pe seama noastră. La asta suntem *noi* talentați.

Încercând – ca de obicei – să îngroape adânc durerea pe care o simțea în suflet, Claire traversă grăbită drumul pavat, croindu-și cale printre trăsurile și căruțele ce înaintau huruind. Nu putea decât să speră că va ajunge la cafenea înainte ca norii plumburii să își deșerte amenințătoarea povară.

Trăiau în New Orleans de doi ani, cel mai lung răstimp pe care îl petrecuseră într-un loc de când veniseră în America, și ajunsese în sfârșit să se simtă ca acasă aici. Ceea ce însemna, pesemne, că în scurtă vreme aveau să se mute iar. Gândul o făcu să se cutremure.

Unchiul Antoine îi promisese că va avea grijă ca asta să nu se mai întâmple. Că îl va convinge pe tatăl ei să rămână în New Orleans. Dar ea știa prea bine cât de îndărătnic poate fi *papa*.

Unchiul Antoine.

Simțind că începe să i se risipească angoasa, așteptă să treacă o trăsură, apoi porni repede mai departe. Unchiul Antoine avusesse dintotdeauna darul de a liniști apele între ea și *papa*.

Apropiat ca vârstă de tatăl ei, Antoine DePaul îi era rudă așa cum era ea înrudită cu Ludovic al XVI-lea. Și cu toate astea, îl adora ca pe un adevărat unchi. Antoine călătorea des, iar de curând afacerile îl chemaseră înapoi în nord unde stătuse mai bine de o lună. Prea mult. Oare ce cizme fistichii și-o fi cumpărat de astă dată? Preferatele lui erau cele din piele de aligator, dar cu ocazia unei călătorii recente la New York, își cumpărase o pereche din piele de struț și o alta din piele de anaconda. Ce mai, unchiul Antoine nu se dezicea niciodată!

Cotind la următorul colț de stradă, inspiră adânc și nu fu dezamăgită. Aroma liniștitoare de gogoși franțuzești și de cafea cu cicoare o duse numai de cât cu gândul la țara ei natală, stârnind

amintiri dragi. Și asta deși o despărțea încă o stradă de Café du Monde!

Își simțea deja inima mai ușoară, cum se întâmpla ori de câte ori se aventura să facă o plimbare pe străzile urbei, departe de galerie.

Își aminti prima întâlnire cu Antoine DePaul – în New York City, cu zece ani în urmă, la sosirea lor în America. Era atât de înalt și de chipeș! Și o făcea să râdă fără ca măcar să-și dea silința. Ce întâmplare fericită, să îl întâlnească atât de repede după debarcare. Unde mai pui că și el emigrase de curând, tot din Franța.

– Ce mică-i lumea, chiar și în această lume nouă și atât de mare, comentase *papa*.

Un experimentat negustor de artă la rându-i, unchiul Antoine avea un șarm aparte care părea să atragă zeci de clienți – și tot atâtea admiratoare.

În scurtă vreme acesta devenise asociatul tatălui ei, iar cu timpul, un veritabil membru al familiei.

Cu un bubuit năprasnic de tunet, cerul cenușiu își deșertă greaua povară. Claire o țâșni spre copertina dungată a cafenelei. Simțindu-se ca un șoarece murat și convinsă că probabil așa și arăta, își scutură fusta și își aranjă cât putu ea de bine buclele ude.

– *Bonjour, madame!* o salută zâmbind pe femeia din spatele tejghelei, după care, bucuroasă că localul nu e prea aglomerat, comandă patru gogoși, dintre care două la pachet, și o cafea.

După ce își primi comanda, se așeză la o masă liberă, pe care un mușteriu lăsase ziarul zilei. Savurând gogoșile și cafeaua, aruncă o privire peste știri, apoi, asigurându-se că nu se uită nimeni, își linse zahărul pudră de pe degete.

În cele din urmă, împături gazeta și o puse deoparte. Isprăvind licoarea gustoasă din cană, încercă să își scuture zahărul căzut în poală, dar materialul negru al singurei sale rochii de doliu nu voia să renunțe ușor la pulberea albă. Chiar trecuseră șase luni de când se prăpădise *maman*? Câteodată i se părea o veșnicie, alteori, nici o zi.

Văzând că ploaia se mai domolise, porni încet spre casă, uimită cât de iute se lăsa asfințitul și cât de cald și de încărcat era și acum aerul. Oare ce lucrare o fi vândut în lipsa ei *papa*? Asta, firește, dacă reușise să vândă vreuna.

Gândul îi zbură la tabloul pe care tocmai îl pictase. Acela era în siguranță pentru încă o zi, două. Căci o capodoperă a lui François-Narcisse Brissaud, aclamatul maestru parizian ale cărui picturi erau atât de căutate, nu putea fi vândută, vezi bine, într-o galerie de artă din New Orleans cu vopseaua încă neuscată.

Majoritatea clienților veneau la galerie în căutarea unor reproduceri după tablouri celebre. Odată ce *papa* încasa avansul plătit de ei, Claire le îndeplinea bucuroasă cererile, semnându-se cu propriile-i inițiale – tatăl său nu îi putuse permite să își folosească întregul nume. Americanii păreau să se dea în vânt după orice provenea din Europa și era deci în mare vogă să fii posesorul unei reproduceri reușite după lucrarea unui renumit pictor de pe bătrânul continent.

N-o deranja să facă asta. La drept vorbind, chiar îi plăcea. Pentru că oamenii aceia știau că achiziționează o reproducere. O copie. Un fals.

Pe de altă parte, cei care veneau să cumpere o lucrare originală a celebrului François-Narcisse Brissaud – căruia *maman* îi studiasse îndelung stilul și învățase a-l copia, la fel precum Claire – se așteptau a primi ceva de o reală valoare.

În realitate, însă, semnătura de pe tablou era la fel de falsă precum actele falsificate de *papa* și de unchiul Antoine, care atestau așa-zisa autenticitate a lucrării. Era greșit ce făceau, o știa prea bine. Era... furt în toată regula.

Nu înțelegea nici acum *de ce* se învoise *maman* să facă așa ceva. Mama ei nu i-o destăinuise niciodată, iar Claire nu forțase nota, nici chiar în ultimele clipe. Privind cum moartea i-o răpește încet și inexorabil, i se păruse trivial să pună o astfel de întrebare.

La unsprezece ani, când văzuse pentru prima oară un peisaj pictat de mama ei, pe care era însă trecut numele altcuiva, crezuse că s-a comis o greșală. Sau că bărbatul acela – oricine o fi fost el – plagiase lucrarea lui *maman*.

La scurtă vreme după aceea a fost trimisă la pension, apoi la un altul și tot așa. Totuși, la șaptesprezece ani știa deja adevărul. Iar, când *maman* s-a îmbolnăvit și n-a mai putut ține pensula în mână, Claire a falsificat primul ei tablou – și numele François-Narcisse Brissaud în josul pânzei – sub atenta supraveghere a tatălui său.

Mantia greoaie pe care o purtase ani de zile mama îi revenise acum fiicei. Și *răspunderea*, cum o numea *papa*, atârna grea și apăsătoare pe umerii ei tineri.

Cu fiecare pas spre casă, îi creștea încordarea.

Când era departe de galerie, și de tatăl ei, mai că se simțea un alt om, trăind o altă viață – una la care nu putea decât să viseze în restul timpului. Trebuia să găsească o cale pentru a-l face s-o asculte. Și să o înțeleagă.

Spre surprinderea ei, îi luă doar o clipă să se gândească la ce voia să-i spună. „*Papa, am hotărât să păstrez tabloul. Am să-l cumpăr, dacă altfel nu se poate.*” Cu ce bani, nu știa. Tatăl ei era cel ce se ocupa de finanțe, iar încasările din ultimele luni fuseseră sporadice, după cum susținuse el în repetate rânduri – cu toate că tablourile continuau să se vândă. „*Orișicum, îl păstrez. Ba mai mult, refuz să mai fiu părtașă la această înșelăciune. Am să pictez orice îmi ceri, câtă vreme pot să iscălesc lucrările cu numele meu.*” Punct. Expiră încet aerul din plămâni. Cuvintele curgeau cu atâta ușurință acum că nu stătea în fața părintelui său, fixată de ochii lui dezaprobatori.

Intră prin bucătărie. Clădirea era cufundată în tăcere. I se strânse inima. Să fi plecat deja unchiul Antoine? Fără să fi apucat a-l saluta măcar?...

Dezamăgită, lepădă saculețul de mână și punga cu gogoși pe masa din bucătărie. Se apropia ora cinei. Ei nu-i era foame, dar precis că lui *papa* avea să-i fie. Deschise ușa spre galerie și își iți capul înăuntru. Un singur candelabru pâlpâia pe un birou de lângă perete, lăsând restul încăperii împresurat de umbrele înserării.

– *Papa?*

Observă că „*Ducesa de Orléans*” – o reproducere după Alexandre-François Caminade pe care o pictase cu două luni în

urmă, semnată cu inițialele *ei* – dispăruse de pe șevalet. La fel cum dispăruse de pe pedestalul de alături și „*Nydia, florăreasa oarbă din Pompei*”, o statueta originală creată de renumitul artist Randolph Rogers, sculptorul ei preferat.

Fusese, pesemne, o după-amiază fructuoasă.

Când *papa* achiziționase mica statuie sculptată de Rogers, ea nu fusese deloc încântată. Era o lucrare mult prea scumpă și era nesăbuiută curată să dai atâția bani în lipsa unei comenzi ferme din partea unui cumpărător. Cu toate astea, tatăl ei ținuse morțiș s-o achiziționeze, spunând că e înțelept să ai când și când o lucrare originală în galerie. Și pare-se că – de astă dată – avusese dreptate, căci după numai o săptămână, iată că o și vânduse.

Claire clătină din cap, imaginându-și ce o să se mai umfle *papa* în pene...

Făcu un pas și ceva îi scrâșni sub talpa ghetei. Coborî privirea. Podeaua era plină de cioburi de sticlă.

De undeva din spatele ușii, se auzi un gemăt înfundat.

Împinse încet ușa și balamalele scârțâiră strident în tăcerea mormântală. Rotindu-și ochii prin galeria întunecoasă, în clipa următoare îl zări zăcând cu fața la podea, în capătul opus al încăperii.

— *Papa!*

Alergă la el. La fiecare pas îi trosneau sub ghetete bucăți de sticlă spartă.

— *Papa*, ești bine?

Se aplecă și îi scutură umărul. Nicio reacție.

— Sunt eu, *papa*, Claire... Mă auzi?

Bărbatul respira greu, agonizând.

Opintindu-se, îl întoarse, cu toată grija de care era în stare, pe spate. Când îl auzi gemând, tresări – de teamă că îi provoca durere. Îndepărtându-și grăbită buclele căzute peste față, își simți mâinile umede. Lipicioase.

Când privi în jos, încremeni.

Pe cămașa tatălui ei se lățea o pată întunecată, aceeași care îi mânjea acum și ei palmele. Simți că se învârte lumea cu ea. Înnebunită, îi smulse cămașa din pantaloni, descoperindu-i

tăietura de pe abdomen. La cât sânge pierduse, rana era, în mod vădit, adâncă. *Vai, papa...*

— Deschide ochii, șopti ea cu glasul răgușit. *Te implor.*

Dar pleoapele lui rămaseră nemișcate.

Claire se năpusti la birou și înșfăcă un teanc de cârpe curate din sertar, apoi candelabrul. Trebuia să aplice presiune asupra rănii – asta o știa sigur. Sclipirea sfeșnicului îi urma mișcările, pâlپând de-a curmezișul tapetului vișiniu. Oriunde cădea lumina, încăperea căpăta o strălucire rozalie.

Ceva îi atrase atenția, făcând-o să înlemnească.

Își miji ochii și ridică mai sus candelabrul, vrând să se asigure că ceea ce vede nu-i doar o închipuire. Și nu era.

Toate lucrările de artă din galerie dispăruseră.